

Case til kapitel 3

Etiske dilemmaer i social- og specialpædagogisk praksis

Af Mette Tellerup Larsen

Pernille er 15 år og skulle have gået i 9. Klasse. Pernille gik i den almene folkeskole indtil 5. klasse, hvor hendes fravær begyndte at stige markant. Pernille klagede ofte over ondt i maven, ondt i hovedet eller lignende, inden hun skulle i skole. Det samlede fravær i 5. klasse endte på ca. 60 procent. Pernille bliver herefter henvist til Børne- og Ungdomspsykiatrisk Center på Bispebjerg, hvor hun udredes i et ambulans forløb og får diagnosen angst og ASF (Autismespektrumforstyrrelse). Pernille får det gradvist dårligere og dårligere, hun kommer ikke ud af lejligheden, ser stort set ikke nogen jævnaldrende, ligger meget af tiden i sin seng, og hun er ofte vågen om natten og sover om dagen. Pernille bor alene med sin mor og sin hund.

Pernille begynder at skade sig selv ved at skære sig i armen, og hun rykker hår og øjenbryn af sig selv. Pernille bliver på den baggrund tvangsindlagt på Børne- og Ungdomspsykiatrisk Center på Bispebjerg på en døgnafdeling. Hun er meget ked af at være der, og hver dag når hendes mor kommer på besøg, vil Pernille med hjem, hun græder og er meget ulykkelig over at være der. Der afprøves forskellige angstdæmpende medicin uden den store virkning. Efter en periode kan Pernilles mor ikke holde til presset, og hun beslutter at tage Pernille hjem, selvom lægerne anbefaler, at Pernille fortsat er indlagt. Pernille indskrives på et skole-/dagbehandlingstilbud, og hun får tilknyttet en kontaktperson, der hedder Lisa. Der påbegyndes et forløb, hvor Pernille undervises hjemme, da hun ikke vil vise sig uden for lejligheden. Pernille aflyser ofte aftalerne med Lisa, hun svarer ikke på de beskeder, Lisa sender, og hun virker i det store hele meget depressiv. Alle omkring Pernille begynder også at blive bekymret for Pernilles fysiske sundhed, da hun ligger meget i sengen og sjældent får sollys. Lisa har nu aftalt med Pernilles mor, at aftaler aldrig kan aflyses, også selvom Pernille siger, hun er for træt, eller siger hun ikke vil se Lisa den pågældende dag. Ved sidste netværksmøde var sagsbehandlerens vurdering, at det stadig var bedst med en indlæggelse, men at der ikke er grundlag for indlæggelse med tvang. Pernille og hendes mor er på ingen måde interesserede i en indlæggelse, og de vil gerne have, at Lisa fortsat kommer i hjemmet. Pernille siger, hun har det fint, når hun bare kan få lov til at være i fred derhjemme.

Arbejdsspørgsmål til casen

1. Hvor lang tid skal skole-/dagbehandlingstilbuddet blive ved med at forsøge at motivere Pernille?
2. Hvilke pædagogiske overvejelser bør Lisa gøre sig? Fastholder hun Pernille i den nuværende situation ved ikke at smide håndklædet i ringen? Eller svigter hun, hvis hun gør?
3. I hvilken grad skal man efterkomme det, Pernille siger, om bare at få lov til at være i fred derhjemme?
4. Hvilke etiske overvejelser bør Lisa gøre sig i den pågældende sag?